

Sergej Lukjanenko
NAKTIES SARGYBA
Fantastinis romanas

SERGEJ LUKJANENKO
GERIAUSIAS 2003 METŲ EUROPOS
RAŠYTOJAS FANTASTAS

Užslinkus nakčiai gatvėse baisu. Tačiau baimė kausto ne todėl, kad ima siautėti nusikaltėliai ar maniakai. Kai užslenka naktis, į gatves medžioti išeina tie, kurie vadina save Kitais. Tai - vampyrai ir vilkolakiai, burtininkai ir raganos. Tie, Kiti, saulei nusileidus, įgyja ypatingas galias. Tų, Kitų, nesužeidžia įprasti ginklai. Gerai dar, kad "naktinius medžiotojus" jau daugelį amžių prižiūri Nakties Sargyba. Nakties Sargyba kovoja su Tamsos išperomis, tačiau negali pažeisti Sutarties, pasirašytos kitados tarp Šviesiųjų ir Tamsiųjų...

Premija **STRANNIK - 1999**

Iš rusų kalbos vertė NIDA JAKUBAUSKAITĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas".
290 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Сергей Лукьяненко - НОЧНОЙ ДОЗОР
Москва, АСТ, 1998

Copyright © by Sergej Lukjanenko, 1998

Cover art copyright © by Stephen Youll, 1999

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2004

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Pirmasis pasakojimas

NUOSAVAS LIKIMAS

PROLOGAS

Eskalatorius šliaužė į viršų braškėdamas ir cypdamas. Stotis sena, nieko nepadarysi. Tik vėjas betoniniame vamzdyje užė laisvai - taršė plaukus, lindo po šaliku, plėšė skvernus, stūmė žemyn.

Vėjas nenorėjo, kad Jegoras važiuotų aukštyn. Vėjas reikalavo sugrįžti.

Keista, bet atrodė, kad vėjo daugiau niekas nepastebi. Žmonių buvo mažai - apie vidurnaktį stotis ištuštėdavo. Tik keletas važiavo žemyn, ant laiptelių šalia Jegoro irgi beveik nieko: vienas priešaky, dar pora ar trejetas apačioje. Ir viskas.

Gal dar tik vėjas.

Jegoras susikišo rankas į kišenes, pasižiūrėjo atgal. Jau porą minučių jis juto svetimą žvilgsnį... nuo pat tos akimirkos, kai išlipo iš traukinio. Bai-

su kažkodėl visai nebuvo. Jausmas viliojo ir svai-
gino - reiklus ir staigus kaip dūris.

Žemiausiai - pačioje eskalatoriaus papėdėje -
stovėjo aukštas uniformuotas vyriškis. Kariškis,
ne milicininkas. Toliau - moteris su apsimiegoju-
siu vaiku, įsikibusiu jai į ranką. Dar vienas vyriš-
kis - jaunas, ryškia oranžine striuke, prie juos-
mens prisisegęs ausinuką. Jis irgi, regis, miegojo
stovėdamas.

Nieko įtartino. Net vaikėzui, kuris per vėlai grįž-
ta namo. Jegoras vėl dirstelėjo aukštyn. Ten mili-
cininkas atsidrėbęs į blizgantį turėklą niūriu
žvilgsniu dairėsi lengvo grobio tarp retų praeivių.

Nieko baisaus.

Vėjas stumtelėjo Jegorą paskutinį kartą ir nuri-
mo. Vėjas pasidavė, suprato, kad kovoti bepras-
miška. Berniukas dar kartą pažvelgė per petį ir
nubėgo žemyn. Reikėjo skubėti. Nežinia kodėl,
bet reikėjo. Šaltas virpulys vėl perbėgo kūnu -
dar vienas tuščio nerimo bakstelėjimas.

Tai tik vėjas.

Jegoras nėrė pro praviras stiklines duris ir spei-

gas nutvilkė jį dar smarkiau. Akimirksniu apledėjo plaukai, vis dar šlapi po baseino - vėl sugedo džiovintuvai. Jegoras giliau užsimaukšlino gobtuvą, nesustodamas nuskuodė pro kioskus ir nerė į požeminę perėją. Čia, žemės paviršiuje, žmonių buvo kur kas daugiau nei metro, bet nerimas niekur nedingo. Jegoras net pabėgėjo atbulas. Tačiau iš paskos niekas nesekė. Moteris su mažyliu nuėjo į tramvajaus stotelę, vyriškis su ausinuku sustojo prie kiosko ir įniko tyrinėti butelius, karininkas net nepasirodė iš metro.

Berniukasėjo požemiu vis spartindamas žingsnį. Iš kažkur liejosi muzika... tyli, vos girdima, bet neapsakomai maloni: švelniai ulbėjo fleita, ošė gitaros, tilindžiavo ksilofonas. Muzika šaukė, muzika maldavo paskubėti. Jegoras išlaviravo tarp skubančios kompanijos, aplenkė girtutėlį ir labai linksmą žmogelį, kuris svirduliavo vos pavilkdamas kojas. Berniuko galvoje buvo tuščia, lyg kas būtų iš ten išpūtęs visas mintis. Jis jau beveik bėgo.

Muzika viliojo ir ragino.

Joje jau pasigirsdavo žodžių... kol kas jie buvo

nepaprastai tylūs, bet tokie gundantys. Jegoras išnėrė iš perėjos, stabtelėjo springdamas šaltu oru. Prie stotelės kaip tyčia pridedėjo troleibusas. Galima būtų pavažiuoti vieną stotelę... beveik iki pat namų.

Lėtai, lyg staiga būtų nutirpusios kojos, berniukas pasuko prie troleibuso. Tas porą sekundžių laukė atsilapojęs, po to durys užsistūmė ir mašina nuriedėjo toliau. Jegoras paklaikusiomis neregio akimis žvelgė į tolstantį troleibusą, muzika vis garsėjo, užpildė visą pasaulį, tyvuliavo nuo puslankiu pastatyto daugiaaukščio viešbučio iki "degtukų dėžutės ant vištos kojelių" - namo, kuriame jis gyveno. Muzika kvietė pasivaikščioti. Ryškiai apšviestu prospektu, kur ligi šiol vaikščiojo nemažai žmonių. Vos penkios minutės iki laiptinės.

O iki muzikos dar arčiau.

Jegoras spėjo nueiti gal šimtą metrų ir viešbučio sukurta užuovėja ūmai baigėsi. Ledinė srovė smogė į veidą ir beveik užslopino gundančią melodiją. Berniukas sustojo svirduliuodamas. Kerai išsisklaidė, o į jų vietą sugrįžo svetimo žvilgsnio

nuojauta. Dabar su geroka baimės priemaiša. Jis apsidairė - link stotelės vėl važiavo troleibusas. O dar žibintų šviesoje šmėstelėjo ryški oranžinė striukė. Iš paskos ėjo vyriškis, su kuriuo jie kartu kėlėsi eskalatoriumi. Pakeleivis žingsniavo vis taip pat prisimerkęs, bet greitai ir veržliai, lyg būtų matęs Jegorą. Berniukas puolė bėgti.

Muzika įgavo naujų jėgų, perplėšė vėtros šydą. Jis jau galėjo suprasti žodžius... galėjo, bet nenorėjo.

Geriausia dabar būtų eiti prospektu, pro uždarytas, bet ryškiai apšviestas parduotuves, tarp pasivėlinusių praeivių, automobiliams lekiant pro šalį.

Jegoras nėrė į tarpuvartę. Muzika kvietė tenai.

Čia buvo beveik visai tamsu, tik palei sieną krutėjo du šešėliai. Jegoras matė juos lyg pro rūką, persmelktą melsvos, vaiduokliškos šviesos. Vaikinas ir mergina, labai lengvai apsirengę, lyg nebūtų dvidešimties laipsnių šalčio.

Muzika pervėrė paskutinį kartą, pergalingai ir iškilmingai. Nutilo. Berniukas pajuto, kaip atsipa-

laiduoja ir glemba kūnas. Pylė prakaitas, kojos nebelaikė, traukė atsisėsti ant slidaus asfalto, padengto suledėjusiu purvu.

- Gražutis... - tyliai pratarė mergina. Jos veidas buvo liesas, skruostai įdubę, oda balta. Gyvos atrodė tik akys: juodos, didžiulės, hipnotizuojančios.

- Paliksi... lašiuką... - pasakė vyrukas. Šyptelėjo. Jie buvo panašūs kaip brolis ir sesuo - ne veido bruožais, o kažkuo sunkiai apčiuopiamu... lyg dulkėtas šydas būtų nusileidęs iš aukštybių ir apmuturiavęs juos abu.

- Tau? - mergina akimirkai atitraukė žvilgsnį nuo Jegoro. Stingulys kiek atlėgo, užtat plūstelėjo baimė. Berniukas prasižiojo, bet sugavo vaikino žvilgsnį ir neįstengė surikti. Lyg šalta guminė plėvė laikytų jį suveržusi.

- Gerai. Imk...

Mergina pašaipiai prunkštelėjo. Vėl įsmeigė žvilgsnį į Jegorą, atkišo lūpas lyg oro bučiniui. Tyliai ištarė jau pažįstamus žodžius... tuos pačius, kurie pynėsi gundančioje muzikoje.

- Ateik... ateik pas mane...

Jegoras stovėjo nekrusteldamas. Jėgų pabėgti nebuvo - vien klaikus siaubas ir įstrigęs, gerklę plėšiantis riksmas. Gerai dar, kad jis bent jau pajėgia paprasčiausiai stovėti.

Pro tarpuvartę praėjo moteris su dviem didžiuliais aviganiais. Praėjo mieguistai ir lėtai - lyg po vandeniui ar baisiame sapne. Akies krašteliu Jegoras matė, kaip šunys trūktelėjo pavadėlius plėšdamiesi į tarpuvartę, ir jo širdyje plykstelėjo beprotiška viltis.

Aviganiai suurzgė, bet kažkaip netvirtai - su neapykanta ir baime tuo pat metu. Moteris stabtelėjo, įtariai pažvelgė į tarpuvartę. Jegoras sugavo jos žvilgsnį - moteris žvelgė abejingai, kaip į tuščią vietą.

- Einam... - ji timptelėjo pavadėlius ir šunys noriai sugrįžo prie jos kojų.

Vyrukas tyliai nusijuokė.

Moteris paspartino žingsnį ir dingo iš akių.

- Neateina! - kaprizingai šūktelėjo mergina. - Tu žiūrėk, jis gi neina!

- Stipriau, - trumpai mestelėjo vyrukas. Paniuro.

- Mokykis.

- Ateik! Ateik pas mane! - įsakmiai ištarė mergina. Jegoras stovėjo už poros metrų, bet jai, matyt, buvo svarbu, kad jis prieitų pats.

Jegoras suprato, jog priešintis nebėra jėgų. Merginos žvilgsnis laikė, prilipdė jį prie nematomo saito, žodžiai kvietė, traukė ir jis nebepajėgė nei priešintis, nei valdytis.

Žinojo, kad negalima eiti, bet vis tiek žengė žingsnį. Mergina nusišypsojo - žybtelėjo lygūs balti dantys. Pasakė:

- Nusirišk šaliką.

Priešintis jis jau nebepajėgė. Drebančiomis rankomis nusitraukė gobtuvą, nusiplėšė šaliką. Žengė tiesiai į juodas, laukiančias akis.

Merginos veidui kažkas atsitiko. Atkaro apatinis žandikaulis, dantys krutėjo, klaipėsi. Blykstelėjo ilgos, jau nebežmogiškos iltys.

Jegoras žengė dar vieną žingsnį.

1 SKYRIUS

Naktis prasidėjo prastai.

Aš atsibudau vos sutemus. Gulėjau ir mažčiau žiūrėdamas, kaip žaliuzių plyšiuose tirpsta paskutiniai šviesos blyksniai. Penktoji medžioklės naktis... ir viskas veltui.

Šiandien irgi kažin ar pasiseks.

Bute buvo šalta, radiatoriai vos kvėpavo. Žiemą temsta anksti, žmonių gatvėse mažai - tik todėl aš ją ir mėgstu. O šiaip... seniai būčiau į viską nusispjovęs... Išvažiuočiau iš Maskvos kur nors į Jaltą ar Sočj. Būtinai prie Juodosios jūros, o ne į svetimas salas tolimuose vandenynuose: mėgstu, kai aplink gimtoji kalba...

Svajonės, žinoma, kvailos.

Anksti man dar į atsargą, į šiltuosius kraštus.

Neužsitarnavau.

Telefonas lyg būtų laukęs, kol atsibusiu - sučirpė reikliai ir bjauriai. Aš sugraibiau ragelį, prispaudžiau prie ausies ir tylėjau... paprasčiausiai nesakiau nė žodžio.

- Antonai... Antonai, kalbėk.

Aš tylėjau. Larisa šnekėjo susikaupusi, dalykiškai, bet jau nuvargusiu balsu. Aišku, kad visą dieną be miego.

- Antonai, su šefu tave sujungt?

- Nereikia, - burbtelejau aš.

- Taigi... Atsibudai?

- Jau.

- Ar dar kas atsitiko?

- Ne, nieko.

- Pavalgyt turi?

- Rasiu.

- Gerai. Sėkmės.

Palinkėjo nuobodžiai, tingėdama. Larisa netikėjo, kad man gali pasisekti. Šefas tikriausiai irgi.

- Ačiū, - pasakiau pypsinčiam rageliui. Atsikėliau. Į tualetą, į vonią - ir baigtos ekskursijos. Atidariau šaldytuvą - lemputė buvo išsukta ir dabar šalo tarp maisto atsargų. Pažiūrėjau į kiaurasamčiu uždengtą puodą. Jo gilumoje gulėjo aptirpęs mėsos gabalas. Ištraukiau kiaurasamtį, pakėliau prie lūpų puodą ir gurkštelėjau.

Gal kas ir mano, kad kiaulės kraujas skanus.

Bet tikrai smarkiai klysta.

Pastačiau puodą atgal ir nuėjau praustis. Blausi mėlyna lemputė vos spingsėjo vonios tamsybėse. Dantis šveičiau ilgai ir aršiai. Po to neiškenčiau, dar kartą nuėjau į virtuvę, vėl atsidariau šaldytuvą, išsitraukiau butelį degtinės ir gurkštelėjau. Dabar pilve buvo ne šiaip šilta, o karšta. Nuostabus pojūčių derinys - ant dantų ledas, o pilve ugnis.

- O, kad tave perk... - pratrūkau linkėti šefui, bet laiku susigriebiau. Jam nieko nereiškia pajusti net ir neformalų prakeiksmą. Pakeliui į kambarį pradėjau rankioti išmėtytus drabužius. Kelnes radau po lova, kojines ant palangės, marškiniai nežinia kodėl kabojo ant Čchoeno kaukės. Senovės Korėjos karalius spoksojo į mane ir jo išvers-tose akyse įskaičiau aiškų priekaištą. Įdomu, ko jis čia dabar?

- Tu man žiūrėk, saugok, - burbtelėjau jam ir tą akimirką vėl sužvigo telefonas. Griūdamas nušovau per kambarį ir griebiau ragelį....

Pastabos

- 1) Čia ir toliau Richy Blackmore dainos "Shadow of The Moon" tekstas.